

Siguranța mântuirii

Siguranță, certitudine și savurare

George Cutting

© EPV, Online începând de la: 18.10.2018, Actualizat: 18.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Noi toți ne aflăm în călătoria foarte importantă din timp în veșnicie, și nimeni dintre noi nu știe cât de aproape este el de țintă. Curând, probabil pe neașteptate, călătoria noastră se poate sfârși. De aceea se merită osteneala să ne întrebăm, unde se termină ea.

Oamenii se pot împărți în trei grupe:

1. Prima grupă cuprinde pe toți care sunt mântuiți și sunt siguri de mântuirea lor. Ei sunt foarte siguri, că vor ajunge cândva în cer, deoarece ei cred în Domnul Isus, care a murit la cruce pentru păcatele lor.
2. În grupa a doua sunt oamenii care nu sunt siguri de mântuirea lor, dar care ar dori cu plăcere să fie.
3. În grupa a treia sunt toți cei nemântuiți, dar și total indiferenți cu privire la mântuirea veșnică a sufletului lor. Ei nu cred în Domnul Isus și afirmă că lor le este tot una ce se petrece cu ei după moarte.

În una din aceste trei grupe se află fiecare om, și întrebarea deosebit de importantă este: în care? Nimic nu este mai nebunesc, decât să fi indiferent, când este vorba de veșnicie. Multe milioane de oameni se ostenesc zilnic pentru interesele lor temporale și nu se dau înapoi de la nici un efort ca să obțină ceva, în timp ce cu privire la bunăstarea lor veșnică sunt ca și cum ar fi loviți cu orbire. Cu toată dragostea, pe care Dumnezeu a revelat-o la cruce față de păcătoși, cu toată ura Lui față de păcat, cu toată cunoscuta scurtime a vieții omenești, cu toată groaza judecății după viața aceasta, omul aleargă fără grijă în întâmpinarea sfârșitului groaznic al drumului lui, ca și cum n-ar fi nici un Dumnezeu, nicio moarte, nicio judecată, nici un cer și nici un iad. Apartii și tu acestei clase de oameni? Dacă da, fie ca Dumnezeu să Se îndure de tine în momentul acesta și la citirea acestor rânduri să-ți deschidă ochii, ca să poți recunoaște starea ta periculoasă și să vezi că tu stai la marginea unui abis inimaginabil de îngrozitor!

Fie că tu crezi sau nu, dar cazul tău este cu adevărat deznădăjduit. Nu sufoca gândul la veșnicie! Este marele vrăjmaș al sufletelor care te înșeală și vrea să obțină ca tu să „amâni la nesfârșit” întrebarea cu privire la veșnicie. Un proverb spaniol spune: Drumul „mai târziu” conduce la cetatea „niciodată”. În aceasta este mult adevăr, și te sfătuiesc insistent: Nu rămâne mult timp pe drumul acesta! „Acum este timpul potrivit, acum este ziua mântuirii.”

Probabil spui: Eu nu sunt indiferent, mă gândesc deseori la mântuirea sufletului meu. M-am rugat deja pentru iertarea păcatelor, dar, ca și mai înainte, sunt în nesiguranță și incertitudine.

Atunci starea ta este alta decât a unui om indiferent, și cu toate acestea nesiguranța și incertitudinea cresc pe același teren, și acesta se numește „necredință”.

Oamenii indiferenți nu cred că ei sunt păcătoși și vinovați înaintea lui Dumnezeu și că din cauza aceasta Dumnezeu trebuie să-i judece. Dar dacă ai îndoială, atunci tu nu crezi că

drumul mântuirii lui Dumnezeu este cu adevărat suficient. Pot să înțeleg bine necazul tău. Cu cât seriozitatea este mai mare, cu care tu privești această întrebare importantă din viața ta, cu atât mai mare devine dorința să ajungi la certitudine cu privire la mântuirea ta veșnică.

„Căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26). Unui om, care s-a rătăcit și ajunge obosit și flămând la o intersecție, fără să știe drumul corect, nu îi este destul, dacă cineva îi spune, că unul din cele două drumuri duce probabil la țelul dorit. El trebuie să aibă o sută de procente certitudine. Așa îi merge oricui, care devine treaz lăuntric și vede cu groază, că el este pe drumul larg, care duce la pierzare. Nimic nu îi poate folosi, dacă cineva îi arată un drum, pe care el poate spera să scape de pierzare. Orice rătăcire este fatală. El nu va ajunge la liniște până nu este sigur că el este pe drumul corect, pe drumul spre viața veșnică.

Din fericire este un Conducător demn de încredere: Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Pe baza acestui „conducător” ne vom preocupa cu trei lucruri, care sunt decisiv de importante:

1. drumul mântuirii (Faptele apostolilor 16.17)
2. cunoașterea mântuirii (Luca 1.77)
3. bucuria mântuirii (Psalmul 51.12).

Pe parcursul studiului vom vedea că fiecare din aceste trei lucruri, cu toate că ele sunt interdependente unul de altul, are totuși baza lui proprie, așa că este foarte posibil, ca cineva să cunoască drumul mântuirii, fără să aibă certitudinea că el însuși este mântuit. De asemenea se poate întâmpla ca cineva să fie sigur de mântuirea lui, dar deseori îi lipsește bucuria, care ar trebui să însoțească această certitudine.

1. Drumul mântuirii

Despre acest drum ne dă indicații clare Exodul 13.13 pe baza unui model. Citim acolo: „Și orice întâi-născut al măgăriței să-l răscumperi cu un miel, și dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Și orice întâi-născut din om dintre fiii tăi să-l răscumperi.”

Acum doresc să-l rog pe cititor, să mă însoțească într-o scenă, care trebuie să fi avut loc cu mai mult de trei mii de ani în urmă:

Doi bărbați, un preot și un israelit sărac, stau împreună și discută foarte aprins. Evident este vorba de o chestiune importantă. Un măgăruș, care stă nevinovat între ei, pare să fie subiectul dialogului lor.

„Am venit”, auzim pe israelitul sărac spunând, „să mă informez, dacă nu s-ar putea o singură dată să se facă o excepție în favoarea mea. Acest măgăruș este primul născut al măgăriței mele. Știu într-adevăr ce cere Legea, sper însă că Dumnezeu cruță acest animal tânăr. Sunt un om sărac, și îmi este imposibil să-l răscumpăr.”

„Dar”, replică preotul, „Legea lui Dumnezeu spune clar și fără echivoc: fiecare întâi-născut al măgăriței să-l răscumperi cu un miel, și dacă nu-l răscumperi să-i frângi gâtul.

Deci, unde este mielul?”

„Nu am nici un miel.”

„Atunci du-te și cumpără unul și vino înapoi. Altfel trebuie să se rupă gâtul măgarului. Trebuie să moară ori măgarul ori mielul.”

„Ah, atunci mi s-au spulberat toate speranțele”, exclamă săracul. „Nu sunt în stare să cumpăr un miel.”

Între timp s-a apropiat un al treilea, un israelit bătrân. El aude strigătul de deznădejde al omului sărac. El stă un moment gânditor, după aceea se îndreaptă spre el și îi spune prietenos: „Fii liniștit, prietenul meu, eu te pot ajuta. Am acasă un miel mic fără cusur. Ce-i drept, noi toți îl iubim, dar vreau să-l iau și să-l jertfesc pentru măgarul tău.”

Cu aceste cuvinte străinul prietenos se grăbește spre casă și după scurt timp se reîntoarce cu mielul făgăduit. Preotul îl ia, îl sacrifică și îl arde pe altar. După ce a avut loc aceasta, el se adresează bătrânului, care fără vorbe a privit tot procedul, și spune:

„Acum poți lua liniștit măgarul tău acasă. Oaia a fost omorâtă în locul măgarului, și de aceea măgarul este juridic liber. Mulțumește-i prietenului tău.”

Nu recunoști tu în această scurtă povestire o ilustrare potrivită a mântuirii unui păcătos? Dumnezeu trebuie să aducă asupra ta judecata Lui dreaptă din cauza păcatelor tale. Singura posibilitate, să scapi de această judecată, constă în aceea, că un loctiitor recunoscut și acceptat de Dumnezeu ia locul tău. Dar unde vei găsi un astfel de Loctiitor? Cu tine este ca și cu israelitul sărac. Tu niciodată nu ești în stare să procuri mielul cerut de Dumnezeu. Dumnezeu Însuși a îngrijit pentru aceasta în Persoana singurului Său Fiu preaiubit: Un Miel „fără cusur și fără pată”. „Iată Mielul lui Dumnezeu!”, a strigat Ioan Botezătorul ucenicilor lui, când a văzut pe Domnul Isus venind la el, „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

Acest Isus, Fiul lui Dumnezeu, a mers la cruce, „ca un Miel dus la înjunghiere” (Isaia 53.7), și acolo El a suferit pentru păcatele noastre, „Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). El „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25). De aceea Dumnezeu nu trebuie să lase să cadă nici o iota din cerințele Lui drepte și sfinte, când El îndreptățește pe păcătosul care crede în Hristos (Romani 3.26). Mulțumiri fie aduse veșnic lui Dumnezeu pentru un astfel de Mântuitor și pentru o astfel de mântuire! Dacă un om cred cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu, aceasta înseamnă, dacă el se încrede deplin în El și în ce El a înfăptuit, atunci toată valoarea morții ca jertfă a lui Hristos îi este socotită lui, exact așa ca și cum el însuși ar fi înfăptuit lucrarea. Da, chiar mai mult! Dumnezeu nu mai vede în starea lui veche pe cel care crede, ci în toată plăcerea Persoanei lui Hristos. Planul de mântuire al lui Dumnezeu este cu adevărat divin și demn de El Însuși. El satisface inima Sa și dragostea Sa, glorifică pe Fiul Său și aduce pe păcătos în siguranță veșnică.

Preamărit să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care a trimis pe Singurul și Preaiubitul Său, ca să înfăptuiască lucrarea mare a răscumpărării, și care a rezolvat totul așa de deplin, că astfel de creaturi păcătoase ca tine și mine prin credința în El nu numai că primesc în dar cele mai bogate binecuvântări, ci pot fi primite pentru toată veșnicia în părtășia nespus de prețioasă a Celui care binecuvântează! „Măriți pe Domnul împreună cu mine și să înălțăm împreună Numele Său!” (Psalmul 34.3). Dar probabil tu spui: am învățat să renunț total la mine și la faptele mele și să mă încred numai în Hristos și lucrarea Sa, dar cu toate acestea nu sunt deplin sigur, dacă totul este deplin în ordine. Astăzi mă simt foarte fericit și sunt bucuros că Dumnezeu m-a primit prin credința în Isus și în sângele Său vărsat, și mâine sunt iarăși cuprins de frică și îndoială. De unde vine aceasta?

La această întrebare doresc să-ți pun o contra-întrebare: Ai auzit tu vreodată că un căpitan aruncă ancora vaporului său în vapor, ca astfel să aibă un loc sigur de ancorare? Desigur, nu! Trebuie să-și fi pierdut mintea, dacă ar face așa. El o aruncă întotdeauna în afară, în mare. Înțelegi tu ce vreau să spun cu aceasta? S-ar putea ca tu să înțelegi foarte clar, că numai moartea lui Hristos dă siguranță înaintea judecății, și cu toate acestea tu gândești că simțămintele tale ar putea să-ți dea certitudine. În loc să privești în afară, tu privești în tine însuși, și atunci nu poate fi altfel, decât ca astăzi să fi fericit, dacă gândești că ai găsit în tine simțăminte potrivite pentru un om mântuit, în timp ce mâine la dispariția acestor simțăminte ești aruncat înapoi și încolo, ca un vapor în primejdie pe mare. Aceasta ne conduce la punctul al doilea al studiului nostru.

2. Cunoașterea mântuirii

Iarăși trebuie să rog pe cititor, să-și ia Biblia și să deschidă la capitolul cinci al primei epistole a lui Ioan. Acolo găsim un verset, care redă drumul pe care Dumnezeu face cunoscut omului cunoașterea mântuirii. El spune: „V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu” (1 Ioan 5.13). Să observăm bine, că nu se spune: „V-am dat aceste simțăminte fericite, ca să știți ...” De asemenea nu se spune nici: „V-am scris acestea, ca voi să simțiți (sau să sperați), că aveți viața eternă ...”

Scurt înainte ca Israel să iese din Egipt, a venit ultima plagă grea: Dumnezeu a omorât pe toți întâi-născuții. Te rog să citești Exodul 2. De unde știau fiii întâi-născuți ai israeliților, că în noaptea aceea ei erau în siguranță deplină înaintea sabiei judecății? Haideți în gândul nostru să vizităm două case diferite din familia israeliților și să auzim ce au de spus locuitorii lor.

În prima casă vedem la prima privire, că toți locuitorii sunt plini de teamă, tensiune și frică. Fețele sunt palide, și părinții și copiii stau tremurând unul lângă altul. Ne informăm de cauza fricii generale. Fiul cel mai mare ne povestește, că îngerul morții va trece prin țară în noaptea care vine, ca să omoare pe toți fiii cei mai în vârstă, și că el nu ar fi sigur cum îi va merge în această oră îngrozitoare.

„Când îngerul va fi trecut pe lângă casa părinților mei și ziua s-a ivit, atunci știu că am fost cruțat; dar până atunci sunt în nesiguranță. Vecinii noștri din casa de alături afirmă într-adevăr că ei sunt siguri de mântuirea lor, dar noi considerăm aceasta o mare aroganță. Tot, ce eu pot face, este, să rămân treaz toată lunga noapte îngrozitoare și să

sper ce este mai bine.”

„Dar”, întrebăm noi mai departe, „nu a spus Dumnezeu exact în ce fel viața poate fi salvată?”

„Ba, da! Și noi am făcut tot ce a spus El. Am sacrificat mielul, un animal fără cusur de un an, și am stropit sângele lui cu un mănunchi de isop pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi laterali ai ușii, dar cu toate acestea nu suntem siguri, dacă aceasta ajută și ne va proteja cu adevărat.”

Să privim acum în casa vecină. Ce contrast! Pace și liniște este pe fața tuturor. Întreaga familie stă în jurul mesei; fiecare are un toiag în mână și mănâncă din carnea mielului prăjit. Cum se face, că aici toți sunt așa de liniștiți, cu toate că în noaptea aceasta trebuie să se petreacă lucruri îngrozitoare? La întrebarea noastră, de ce stau în jurul mesei pregătiți de călătorie, primim răspunsul: „Așteptăm porunca lui Dumnezeu să pornim la drum. De îndată ce este dată, toată subjugarea barbară și sclavia Egiptului vor fi părăsite pentru totdeauna.”

„Dar ați uitat complet, că în noaptea aceasta îngerul judecării lui Dumnezeu va trece prin toată țara Egiptului și va omorî pe toți fiii mai în vârstă?”

„O, nu, știm aceasta, dar celui întâi născut al nostru nu i se poate întâmpla nimic, căci sângele a fost stropit la ușă, exact așa cum ne-a poruncit Dumnezeu.”

„Aceasta a avut loc și la vecinul vostru”, am replicat noi, „și cu toate acestea ei toți sunt foarte nefericiți, deoarece nu sunt siguri dacă fiul lor va fi cu adevărat cruțat.”

În momentul acesta intervine fiul cel mai în vârstă. El spune cu un anumit glas: „Noi avem nu numai sângele pe ușorii ușii, ci și Cuvântul de nezguduit al lui Dumnezeu dat în privința aceasta. Dumnezeu a spus: ‚Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.’ Dumnezeu este satisfăcut, dacă vede sângele afară pe ușa noastră. De aceea suntem liniștiți, El Își va ține cuvântul.”

Exact așa este! Și pentru noi! Sângele Mielului lui Dumnezeu, care a curs pentru noi, ne salvează, și Cuvântul din gura lui Dumnezeu ne dă o siguranță de nezguduit. Nimic nu ne poate da o siguranță mai mare de a rămâne cruțat de la judecată, decât sângele lui Hristos! Ne-ar putea altceva da siguranță mai mare decât Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Său scris? Nimic, absolut nimic!

Care din cei doi fiii mai în vârstă erau în siguranță mai mare, primul sau al doilea? Probabil tu vei gândi, al doilea, deoarece acolo toți erau liniștiți și în pace. Nu, îți spun, amândoi erau la fel de siguri. Siguranța lor nu depindea de simțămintele lor, ci de sângele, care era afară, și de garanția, pe care Dumnezeu a dat-o cu Cuvântul Său. La fel și tu, dacă vrei să fi sigur de propria mântuire, nu asculta de mărturia oscilantă a simțămintelor tale, ci de mărturia de neschimbat a Cuvântului lui Dumnezeu. „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din

moarte la viață” (Ioan 5.24).

la un exemplu din viața zilnică. Un țăran aude că în apropierea gospodăriei lui țărănești este o câmpie frumoasă, cu iarbă grasă, de arendat. Demult a dorit să aibă acest teren, deoarece el nu are iarbă destulă pentru animalele lui. El scrie posesorului câmpiei, însă mult timp nu primește răspuns. Într-o zi îl vizitează un vecin, căruia îi povestește chestiunea. Acesta ascultă atent și apoi spune: „Vei primi sigur pășunea; posesorul ei te prețuiește.” Aceste cuvinte dau curaj arendașului. În ziua următoare îl întâlnește un alt vecin și acesta remarcă în timpul discuției: „Mă tem că nu ai multe șanse să primești câmpia. Am auzit, că este un alt interesat, un prieten bun al posesorului.” Speranțele țăranului scad aproape la zero, după ce a auzit aceste cuvinte. Deprimat merge acasă. Ajuns acasă, găsește în poștă o scrisoare de la proprietarul câmpiei. Agitat deschide scrisoarea. Citește, și în timp ce citea i se luminează fața. Ține scrisoare triumfător ridicată și cheamă soția: „Acum totul este în ordine. Putem arenda câmpia, cât timp vrem, și condițiile sunt avantajoase. Toate îngrijorările mele au fost în zadar. Vină ce-o veni, eu am cuvântul său. Aceasta îmi este de ajuns.”

Unii sunt în aceeași stare ca acest om, aruncați înapoi și înapoi prin păreriile oamenilor sau prin gândurile și simțămintele inimii lui înșelătoare! Numai primirea Cuvântului lui Dumnezeu, expresia care nu poate greși a gândurilor și planurilor lui Dumnezeu, poate da liniște sufletului și îl pune în siguranță de îndoieli și temeri. Dacă Dumnezeu vorbește, poate fi numai siguranță, fie că El vorbește despre judecata celor fără Dumnezeu sau despre mântuirea credincioșilor. „Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna” (Psalmul 119.89). Cuvântul Său ordonează totul pentru credinciosul simplu. „Dumnezeu nu este om, ca să mintă, nici fiu de om, ca să-l pară rău. A zis El și nu va face? Și a vorbit El și nu va împlini?” (Numeri 23.19). Este deci vorba, ca să te încrezi realmente în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu așa cum faci tu aceasta, ci ca tu s-o faci cum trebuie!

Dar probabil vei întreba, cum pot fi sigur că eu am credința adevărată? La aceasta este numai un răspuns: puneți încrederea în Persoana adevărată, adică, în Fiul lui Dumnezeu! Nu este vorba de mărimea credinței tale, ci de caracterul demn de încredere al persoanei în care te încrezi. Unul Îl apucă pe Hristos cu graba unuia care se îneacă, altul îndrăznește cu teamă să se apropie pe dinapoi de Salvatorul și să se atingă de El. Dar pentru aceasta unul nu este în siguranță mai mare decât celălalt. Amândoi au făcut aceeași descoperire: și-au dat seama, că nicidecum nu se pot încrede în ei înșiși, dar se pot încrede în Hristos și Cuvântul Său și se pot odihni în lucrarea făcută de El. Aceasta este credință.

„Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine are viața eternă” (Ioan 6.47).

Cea mai slabă credință în Isus Hristos mântuiește pe păcătos pentru veșnicie, în timp ce credința cea mai tare în altceva decât El, fie acestea fapte bune, obiceiuri religioase, apartenența la o comunitate religioasă, sentimente evlavioase sau orice altceva de felul acesta, conduc la fel de sigur în pierzarea veșnică. În Domnul Isus ne putem cu adevărat încrede. El este Fiul preaiubit, în care Tatăl are plăcerea Sa veșnică, și care a stat în judecată pentru păcătos și a suportat tot jarul mâniei divine asupra păcatului.

Însă cât de greșită este inima omenească!

„Eu cred cu adevărat în Domnul Isus”, mi-a spus o tânără cu câțva timp în urmă, „dar dacă mă întrebă cineva, dacă sunt mântuită, atunci nu îndrăznesc să spun da.”

Ea era fiica unui măcelar, și tocmai era zi de târg. Tatăl ei era plecat la târg, ca să cumpere animale. Eu i-am zis:

„Imaginează-ți, tatăl tău vine acasă și povestește că a cumpărat zece oi. Mai târziu vine cineva în magazin și te întrebă: Câte oi a cumpărat tatăl tău? Tu îi vei răspunde: zece, dar nu sunt sigură că este așa. – Ce ar însemna acest răspuns?”

„Ea ar face mincinos pe tatăl ei”, a strigat mama, care a ascultat discuția noastră din camera de alături.

„Mama ta are dreptate. Tu ai marca pe tatăl tău ca mincinos, și același lucru îl faci, fără să vrei și fără să știi, cu Dumnezeu. Dumnezeu a spus, că fiecare, care crede în Fiul Său, are viața veșnică. Dacă pui aceasta la îndoială, Îl faci pe Dumnezeu mincinos” (1 Ioan 5.10).

O altă întrebare: De unde pot eu ști, că eu cred cu adevărat? Am încercat destul de des să cred și am privit în mine, ca să văd, dacă am credința adevărată; dar cu cât privesc mai mult la credința mea, cu atât mai puțin mi se pare că o am.

Cine vorbește în felul acesta, acela privește în direcție greșită, și tocmai eforturile lui zadarnice de a crede, dovedesc că el este pe drumul greșit. Iau iarăși un exemplu simplu din viața zilnică.

Gândește-te, într-o seară stai liniștit acasă. Deodată bate cineva la ușă, și tu spui: Intră!, și în cameră vine cineva, pe care tu îl cunoști ca fiind puțin demn de încredere. El îți povestește că șeful gării a fost accidentat și a fost adus mort acasă. Îl vei crede pe omul acesta sau încerci numai să-l crezi?

„Nicidecum!”, vei spune tu. Dar, de ce nu? Deoarece tu privești la credința ta sau la simțămintele tale? Nu, ci pentru că tu îl cunoști pe omul care aduce știrea, ca mincinos.

Scurt după aceea te vizitează vecinul, care cu mult timp în urmă te-a înșelat, și spune:

„Ai auzit, că șeful gării a fost călcat de un marfar aseară?” Tu încă nu știi, dacă să crezi, căci tu nici pe acesta nu-l poți crede o sută de procente.

Abia a plecat, și vine prietenul tău cel mai bun și îți relatează același lucru ca ceilalți doi mai înainte. „Acum eu cred”, spui tu, „căci prietenul meu încă nu m-a înșelat.”

De ce crezi tu acum? Crezi tu, pentru că descoperi în tine sentimentele adevărate? Nu, tu crezi, pentru că prietenul tău este demn de încredere.

La fel este și cu vestea bună, pe care Dumnezeu mi-o vestește în Cuvântul Său. Eu cred

această veste bună, deoarece El, Cel care mi-o aduce, nu poate minți, căci El merită încrederea mea absolută. Eu nu privesc la credința mea, ci la Acela care îmi vorbește. Când Îl privesc, pot spune numai: da, El este demn să mă încred pe deplin în El. El nu poate minți, El își ține Cuvântul.

„Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său” (1 Ioan 5.9,10). „Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate” (Romani 4.3).

Mulți consideră credința a fi o chestiune sentimentală neclară, care nu se poate defini, care arată dacă ești potrivit pentru cer. Însă credința nu este aceasta. Cine crede cu adevărat, acela nu caută în sine însuși dovezi pentru credință. El privește în afară la o Persoană vie, la Hristos și lucrarea făcută de El, și ascultă mărturia lui Dumnezeu, care este adevăr și lumină. Și această privire în afară dă pace lăuntrică sufletului. Dacă îmi îndrept fața spre soare, umbra mea este înapoia mea. Eu nu o văd. La fel este imposibil să privești la Hristos glorificat în cer și în același timp să privești la tine.

Vedem astfel, că Persoana binecuvântată a Fiului lui Dumnezeu câștigă încrederea mea. Lucrarea făcută de El îmi dă siguranță veșnică, și Cuvântul lui Dumnezeu îmi dă o siguranță de nezguduit cu privire la mântuirea mea. Găsesc în Hristos și lucrarea Sa drumul mântuirii și în Cuvântul lui Dumnezeu găsesc cunoștința mântuirii.

Dar cum se face că unii, care sunt siguri de mântuirea lor, pierd cu toate acestea deseori bucuria mântuirii și după convertirea lor sunt aproape mai nefericiți decât înainte? Această întrebare ne conduce la a treia parte al studiului nostru.

3. Bucuria mântuirii

În Biblie găsim, că Duhul Sfânt locuiește în fiecare care crede în Domnul Isus și știe că păcatele lui au fost iertate. Însă nu trebuie să uităm, că fiecare credincios poartă încă în sine „carnea”, adică natura rea stricată din naștere. Această natură păcătoasă nu o pierdem nici atunci când credem în Domnul Isus. Duhul Sfânt din credincios Se împotrivește cărnii; El devine întristat prin orice pornire a cărnii în gândire, în cuvinte sau fapte. Dacă creștinul umblă „demn de Domnul”, atunci Duhul Sfânt va da naștere în el roadele Lui binecuvântate; dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe și înfrânare (Galateni 5.22). Dar dacă el umblă într-un mod carnal, lumesc, atunci Duhul Sfânt devine întristat, și roadele acelea mai mult sau mai puțin nu se vor vedea.

Așa cum mântuirea noastră este dependentă de lucrarea Domnului Isus, la fel bucuria noastră spirituală și savurarea ei sunt dependente de umblarea noastră. Dacă noi ca credincioși nu ne comportăm așa cum dorește Domnul, atunci dispare și bucuria noastră. Bucuria mea spirituală corespunde întotdeauna caracterului spiritual al umblării mele.

Citim în Faptele apostolilor 9.31 despre primii creștini: „ei umblau în frica Domnului și se

înmulțeau prin mângâierea Duhului Sfânt”, și în Faptele apostolilor 13.5: „Și ucenicii erau umpluți de bucurie și de Duh Sfânt.”

Vedem deci că siguranța noastră depinde de lucrarea lui Hristos pentru noi, că certitudinea se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe care El ni-L vorbește, și că savurarea de către noi a acestuia depinde de faptul, dacă noi întristăm pe Duhul Sfânt din noi. Însă niciodată noi nu avem voie să confundăm siguranța și certitudinea noastră cu savurarea noastră. Dacă noi ca și copiii ai lui Dumnezeu facem ceva care întristează pe Duhul lui Dumnezeu, atunci părtășia noastră practică cu Tatăl și cu Fiul este întreruptă, și anume atâta timp, până când noi înșine ne judecăm și mărturisim păcatul nostru. Abia atunci este restabilită bucuria și fericirea părtășiei. Deseori s-a dat exemplul copilului neascultător. Un astfel de copil nu se bucură din nou de dragostea tatălui, până când nu a recunoscut greșeala lui și a dovedit părere de rău pentru greșeala făcută.

Aceasta nu are nimic a face cu filiațiunea lui. Filiațiunea se bazează pe nașterea lui, nu pe comportarea lui. Când David a păcătuit așa de grav cu soția lui Urie și a devenit conștient de păcatul lui, el nu s-a rugat: dă-mi iarăși *mântuirea Ta*, ci: „Dă-mi iarăși *bucuria mântuirii Tale!*” (Psalmul 51.12).

La fel este cu oricare alt credincios. Dacă el a păcătuit, atunci părtășia cu Tatăl s-a întrerupt, și bucuria lui este deranjată atâta timp, până când el vine la Tatăl cu „inima zdrobită și cu duhul mâhnit” (Psalmul 34.18; 51.17) și mărturisește păcatul lui. Însă după aceea el primește și certitudinea că păcatul lui a fost iertat, căci Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește clar și precis: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui neapărat să știe că nu există nimic mai tare ca legătura relației de copil cu Dumnezeu său și Tatăl, dar nici nimic mai sensibil ca legătura părtășiei! Nici o putere de pe pământ sau din iad nu poate leza relația de copil, dar un singur gând necurat, un singur cuvânt nefolositor rupe deja legătura părtășiei.

Deci dacă noi ne-am pierdut bucuria părtășiei cu Dumnezeu nostru și Tatăl și cu Domnul Isus, atunci ar trebui să ne oprim și să ne verificăm sincer. Dacă am descoperit cauza, atunci trebuie să ne mărturisim păcatul înaintea Tatălui și să ne judecăm singuri fără cruțare, deoarece nu am fost veghetori, ci am fost indiferenți. Să nu gândim că un păcat al unui credincios este mai puțin grav înaintea lui Dumnezeu decât cel al unui necredincios. Gândurile lui Dumnezeu cu privire la păcat sunt neschimbabile. El poate la fel de puțin să închidă un ochi din cauza păcatului unui credincios, precum poate față de păcatele aceluia care îl disprețuiesc. Desigur este o deosebire între păcatele celor credincioși și păcatele celor necredincioși. Păcatele celor credincioși au fost cunoscute deja de Dumnezeu, înainte ca ei să se fi născut. Când Domnul Isus a murit la cruce, El a purtat toate păcatele lor. Din acestea fac parte și păcatele pe care credinciosul le face după întoarcerea lui la Dumnezeu (vezi 1 Petru 2.24). Oricine leapădă pe Hristos trebuie să suporte toată veșnicia urmările păcatelor lui.

Când un credincios a păcătuit, nu se pune din nou întrebarea juridică a mântuirii, ci este vorba

numai de problema părtășiei cu Dumnezeu Tatăl. Și dacă un astfel de creștin continuă să meargă pe drumul lui fals, cu toată atenționarea conștiinței lui și a glasului Duhului Sfânt, care îl muștră în înlăuntrul lui, atunci Dumnezeu va trebui să-l pedepsească, la fel cum face un tată cu copilul lui împotrivor. Biblia spune în privința aceasta: „Dar dacă suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1 Corinteni 11.32).

Însă repet încă o dată, întrebarea referitoare la mântuire în nici un caz nu este lezată prin necredințioșia unui credincios și prin vorbirea serioasă necesară a lui Dumnezeu. Dacă eu sunt nefericit și apăsător ca urmare a lipsei mele de veghere și credințioșie, prin aceasta nu se schimbă nici lucrarea lui Hristos și nici Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce se schimbă este activitatea Duhului Sfânt. În loc ca El să ia din lucrurile minunate ale lui Hristos și să poată umple inima mea cu conștiința și savurarea caracterului Său ales și a frumuseții Sale, El este întristat și trebuie să Se preocupe cu păcatele mele și cu necredințioșia mea, ca să mă facă conștient de starea mea tristă. Și Tatăl, care dorește mult să mă lase să savurez părtășia Sa, trebuie să mă disciplineze, dacă continui să rămân în păcatul meu, și să vorbească cu mine despre starea mea. Ce pierdere este aceasta! Să ne facă Domnul tot mai veghetori cu privire la noi înșine, ca să nu întristăm pe Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluit pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4.30)!

Cât de bine este, că Domnul nostru preaiubit în harul și bunătatea Sa niciodată nu Se schimbă! „Isus Hristos este Același ieri și astăzi și în veșnicie” (Evrei 13.8). Nici lucrarea Lui nu se va schimba vreodată. „Am înțeles că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna; nu este nimic de adăugat la aceasta și nimic de scăzut din ea” (Eclesiastul 3.14). Și la fel de puțin se schimbă Cuvântul Său. „Orice carne este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut; dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate” (1 Petru 1.24,25). Ce liniște ne dă aceasta, cu toată slăbiciunea noastră! Subiectul încrederii mele, fundamentul mântuirii mele, baza siguranței și certitudinii mele veșnice – ele toate sunt la fel de neschimbabile, precum Dumnezeu Însuși este de nezguduit.

Conștiința că noi suntem așa de mult favorizați și că mântuirea noastră stă în El pentru toată veșnicia, nu trebuie însă să ne facă indiferenți. Dar dacă totuși este așa, aceasta dovedește o stare a inimii foarte tristă. Atunci se desconsideră harul lui Dumnezeu și libertatea la care El ne-a adus. Să ne dea Domnul tuturor în harul Său, ca noi să umblăm în chip demn de chemarea cu care am fost chemați! Să pună El în inimile noastre o teamă față de păcat, da, față de noi înșine și totodată să trezească o adevărată temere de Dumnezeu! Fie ca noi niciodată să nu uităm, că noi chemăm ca Tată pe Acela care este lumină, și care judecă lucrarea fiecăruia fără să aibă în vedere fața omului!

„Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul. Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.6,7).